

Ὁ ἀείμνηστος Ὁμολογητῆς
Μητροπολίτης Φιλάρετος,
Πρωθιεράρχης τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς
(†1985)

Κείμενον Ε΄

Δευτέρα Ἐπιστολὴ Πόνου *

Πρὸς τὰς Αὐτῶν Ἀγιότηας
καὶ Μακαριότηας τοὺς Προκαθημένους
τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν,
καὶ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας,
Ἀρχιεπισκόπους καὶ Ἐπισκόπους.

Ο ΛΑΟΣ τοῦ Κυρίου, ὁ διαβίων ἔν τινι Ἐπισκοπῇ, εἶναι ἐμπεπιστευμένος εἰς τὸν ἕκασταχοῦ ἐπίσκοπον, παρ' οὗ καὶ θὰ ζητηθῇ λόγος περὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἐμπεπιστευμένων αὐτῷ, συνφωδὰ τῷ ΛΘ΄ Ἀποστολικῷ Κανόνι. Ὁ ΛΔ΄ Ἀποστολικὸς Κανὼν διακελεύει, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος δύναται νὰ ἐπιτελῇ, ὅσα μόνον ἀφοροῦν εἰς τὴν ἑαυτοῦ Ἐπισκοπὴν καὶ τὴν ἀνήκουσαν εἰς ταύτην περιοχὴν.

Ἐπάρχουσιν ἐν τούτοις περιστάσεις, καθ' ἃς τὰ γεγονότα εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν ἐκτείνεται πέραν τῶν ὁρίων μιᾶς Ἐπισκοπῆς, ἀλλὰ καὶ μιᾶς ἢ καὶ περισσοτέρων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Γεγονότα τοιαύτης γενικῆς ἢ καὶ παγκοσμίου φύσεως, δὲν δύνανται ν' ἀγνοθῶσιν ἀπὸ οἰονδήποτε Ὁρθόδοξον

Ἐπίσκοπον, ὅστις ὡς διάδοχος τῶν Ἀποστόλων, εἶναι ἐπιφορτισμένος, ἵνα προστατεύῃ τὸ ποίμνιόν του ἐκ τῶν διαφόρων πειρασμῶν. Ἡ ἀστραπιαία ταχύτης, μεθ' ἧς σήμερον διαδίδονται αἱ ἰδέαι εἰς τὸν κόσμον, καθιστᾷ τὴν μέριμναν ταύτην ἔτι ἐπιτακτικωτέραν.

Εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς, τὸ ποίμνιον τὸ ἀνῆκον εἰς τὸ ἐλεύθερον τμήμα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐγκατεσπαρμένον καθ' ὅλα τὰ μῆκη καὶ πλάτη τοῦ κόσμου, ὅθεν καὶ τυγχάνει ὅλως ἰδιαιτέρως ἐνδιαφερόμενον διὰ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν ἀνωτέρω.

Κατὰ συνέπειαν, ὅταν οἱ ἡμέτεροι Ἐπίσκοποι συνεδριάζωσιν ἐν Συνόδῳ, δὲν δύνανται νὰ περιορίζωσι τὰς συζητήσεις αὐτῶν ἐν τὸς τῶν στενῶν ὀρίων τῶν ποιμαντορικῶν καὶ διοικητικῶν προβλημάτων τῶν κατ' αὐτοὺς ἐπισκοπῶν, ἀλλ' ὀφείλουσιν ἐπιπροσθέτως νὰ στρέψωσι τὴν προσοχὴν των εἰς θέματα γενικωτέρας σημασίας τοῦ ὅλου Ὁρθοδόξου Κόσμου, ἐφ' ὅσον ἡ θλίψις μᾶς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ θλίψις ἀπασῶν τῶν λοιπῶν (Φιλιπ. δ' 14-15. Ἐβρ. ι' 33).

Καὶ ἐὰν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἦτο ἀσθενὴς μετὰ τῶν ἀσθενῶν καὶ ζέων μετὰ τῶν ἀδικουμένων, πῶς εἶναι δυνατὸν ἡμεῖς, οἱ Ἐπίσκοποι τοῦ Θεοῦ, νὰ εἴμεθα ἀδιάφοροι ἐνώπιον τῆς ὑπερεκχειλίσεως τῶν πλανῶν, αἵτινες ἐπαπειλοῦσι τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς πλήθους ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀδελφῶν ἐν Χριστῷ;

Ἐν πνεύματι τοιούτων συναισθημάτων, ἀπνυθύνθημεν ἅπαξ ἔτι εἰς ἅπαντας τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ τῆς *Ἐπιστολῆς Πόνου* ἡμῶν. Ἠγαθύνθημεν μαθόντες, ὅτι ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν ἐπίκλησιν ἡμῶν, Μητροπολιταί τινες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀνεφέρθησαν δι' ὑπομνημάτων των εἰς τὴν Σύνοδον αὐτῶν, ἐπιστῶντες τὴν προσοχὴν ταύτης ἐπὶ τῆς ἀνάγκης νὰ θεωρῆ τὸν Οἰκουμενισμὸν ὡς αἵρεσιν καὶ νὰ προβῆ εἰς σύστασιν ἐπανεξετάσεως τοῦ ὅλου θέματος τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν. Τοιαῦται ὑγιεῖς ἀντιδράσεις κατὰ τῆς διαδόσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐπιτρέπουν εἰς ἡμᾶς τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θὰ λυτρωθῆ ἐκ τῆς νέας ταύτης θυέλλης, ἧτις ἀπειλεῖ Αὐτήν.

Δύο εἰσέτι ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν τῆς *Ἐπιστολῆς Πόνου* ἡμῶν ταύτης. Καίτοι εἶδομεν τὰς νέας διατυπώσεις ἐν τῇ Ἑλλαδικῇ Ἐκκλησίᾳ, χαρακτηριζούσας τὸν Οἰκουμενισμὸν ὡς

άντορθόδοξον, δυστυχῶς ὁμως οὐδεμία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνήγγειλεν, ὅτι ἀποσύρεται τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ Ἐπιστολὴν Πόνου ἡμῶν, περιεγράψαμεν διὰ ζωηρῶν χρωμάτων εἰς τὸ συνίσταται ἡ συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦτο, ὅπερ, ὡς ἐλέχθη, βασίζεται ἐπὶ καθαρῶς προτεσταντικῶν ἀρχῶν, τελείως ἀντιφερομένων πρὸς αὐτὰς ταύτας τὰς βάσεις τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εἰς τὴν παροῦσαν ἐπιστολήν, κατόπιν ἐξουσιοδοτήσεως τῶν Ἐπισκόπων τῆς καθ' ἡμᾶς Συνόδου, θὰ προσπαθήσωμεν ν' ἀναπτύξωμεν εὐρύτερον τὴν σημασίαν καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς προειδοποιήσεώς μας, καταδεικνύοντες ὅτι οἱ συμμετέχοντες τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ὑποπίπτουν εἰς βαθεῖαν αἴρεσιν, ἀντικειμένην εἰς αὐτὰ ταῦτα τὰ ἀρραγῆ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν οὐσίαν τῆς Κινήσεως ταύτης, περιέγραψεν ὁ ρωμαιοκαθολικὸς θεολόγος Yves M.J. Congar, ὅστις γράφει, ὅτι

«αὕτη εἶναι μία κίνησις ἐξωθοῦσα τὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας εἰς ἐπαναφορὰν καὶ ἀποκατάστασιν τῆς ἀπωλεσθείσης ἐνότητος ἐπὶ τῷ σκοπῷ βαθείας κατανοήσεως μεταξύ των καὶ μιᾶς ἐκάστης κεχωρισμένης».

Καὶ συνεχίζει:

«αὕτη ἀποτελεῖ συμπίλημα παντοίων αἰσθημάτων, ἰδεῶν, πράξεων καὶ καθεστώτων, συναντήσεων, συγκεντρώσεων, διαλέξεων, τελετῶν, ἐκδηλώσεων καὶ δημοσιεύσεων, κατευθυνομένων πρὸς τὸν σκοπὸν ἐπανενώσεως εἰς μίαν ἐνότητα, οὐχὶ μόνον τῶν κεχωρισμένων χριστιανῶν, ἀλλ' ἀπασῶν συλλήβδην, τῶν ὑφισταμένων ἐκκλησιῶν»!

Οὕτω δὲ προσθέτει ὅτι:

«ἡ λέξις οἰκουμενισμός, ὅστις τυγχάνει προτεσταντικῆς προελεύσεως, σημαίνει μίαν συγκεκριμένην πραγματικότητα, ἥτοι τὸ σύνολον τῶν προαναφερθέντων, ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς στάσεως καὶ ὠρισμένων συγκεκριμένων πεποιθήσεων (ἂν καὶ οὐχὶ πάντοτε σαφῶν καὶ βεβαίων). Δὲν πρόκειται περὶ ἐπιθυμίας ἢ προσπαθείας πρὸς ἔνωσιν ἐκείνων, οἵτινες θεωροῦνται κεχωρισμένοι, εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, ἥτις θὰ δύναται νὰ θεωρῆται

ὡς ἡ μόνη ἀληθής. Οὗτος (ὁ οἰκουμενισμὸς) ἄρχεται ἀπὸ τοῦ σημείου ἐκείνου ὅπου ἀναγνωρίζεται, ὅτι οὐδεμία ἐκ τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν εἰς τὴν σημερινήν της κατάστασιν κατέχει τὸ πλήρωμα τοῦ Χριστιανισμοῦ! Ἔστω καὶ ἂν μία ἐξ αὐτῶν (τῶν ὁμολογιῶν) τυγχάνει αὐθεντική, ἐν τούτοις ὁμως ὡς ὁμολογία δὲν περιλαμβάνει τὸ πλήρωμα τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ ὑπάρχουσι χριστιανικαὶ ἀξίαι οὐχὶ μόνον μεταξὺ τῶν χριστιανῶν ἐκείνων τῶν ὁμολογιακῶς κεχωρισμένων αὐτῆς, ἀλλὰ εἰσέτι καὶ μεταξὺ ἄλλων ὁμολογιῶν καὶ ἄλλων ἐκκλησιῶν»!

(*Chretiens Desunis*, Ἔκδοσις: Unam Sanctam, Παρίσιοι 1937, σελ. XI-XII).

Ὁ ὀρισμὸς οὗτος τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, γενόμενος ἀπὸ ἓναν ρωμαιοκαθολικὸν θεολόγον πρὸ 35 ἐτῶν, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀπολύτως ἀκριβὴς ἔτι καὶ σήμερον, σὺν τῇ διαφορᾷ ὅτι, ἐν τῇ διαρκείᾳ τῶν παρελθόντων ἐτῶν, ἡ Κίνησις αὕτη ἐξηκολούθησε νὰ ἀναπτύσσεται περαιτέρω μὲ ὄλοεν ἀνανεούμενον καὶ ἐπικινδυνωδέστερον σκοπόν.

Εἰς τὴν πρώτην ἡμῶν *Ἐπιστολὴν Πόνου*, ἐγράψαμεν, ἐν λεπτομερείαις, ἐπὶ τοῦ ἀσυμβιβάστου κατὰ τὴν ἡμετέραν ἐκκλησιολογίαν, τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπακριβῶς παρουσιάζοντες τὴν φύσιν τῶν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας παραβάσεων, αἵτινες συντελοῦνται διὰ τῆς συμμετοχῆς τῶν Ἐκκλησιῶν μας εἰς τοῦτο τὸ Συμβούλιον. Κατεδείξαμεν, ὅτι αἱ βασικαὶ ἀρχαὶ τοῦ Συμβουλίου τούτου εἶναι ἀσυμβίβαστοι μὲ τὸ Ὁρθόδοξον δόγμα τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διεμαρτυρήθημεν κατὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐν Γενεύῃ Πανορθοδόξου Συνεδρίου, δι' ἧς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνεκνήρυσσετο ὀργανικὸν μέλος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

Ἄλλοίμονον! Τὰ τελευταῖα ἔτη τυγχάνουν ὑπερφορτωμένα ἀποδείξεων περὶ τοῦ ὅτι, εἰς τοὺς διαλόγους μετὰ τῶν ἑτεροδόξων, μερικαὶ ὀρθόδοξοι Ἀντιπροσωπεῖαι, υἱοθέτησαν μίαν καθαρῶς προτεσταντικὴν Ἐκκλησιολογίαν, ἥτις διὰ τοῦ αὐλακός της ὁδηγεῖ εἰς μίαν προτεσταντικὴν προσέγγισιν τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἀναδύεται ὁ σύγχρονος δημο-

φιλης νεωτερισμός.

Ὁ **νεωτερισμός**, συνίσταται εἰς κατάπτωσιν καὶ προσαρμογὴν τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ρέοντος κοινωνικοῦ βίου καὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν. Βλέπομεν τοῦτο εἰς τὴν νεωτεριστικὴν κίνησιν τῆς «*Ζώσης Ἐκκλησίας*» ἐν Ρωσίᾳ περὶ τὸ 1920. Εἰς τὴν πρώτῃν συνέλευσιν τῶν ἰδρυτῶν τῆς «*Ζώσης Ἐκκλησίας*» κατὰ τὴν 29ην Μαΐου 1922, οἱ σκοποὶ τῆς καθωρίσθησαν ὡς

«ἀναθεώρησις καὶ ἀλλαγὴ ὅλων τῶν ὄψεων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ὡς αὗται καθίστανται ἐπιτακτικαὶ ἐκ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς συγχρόνου ζωῆς».

(«Ἡ Νέα Ἐκκλησία», καθηγητοῦ Β. V. Titlinov, Πετρούπολις-Μόσχα 1923, σελ. II)

Ἡ «*Ζῶσα Ἐκκλησία*», ἦτο μία ἀπόπειρα διὰ τὴν μεταρρυθμίσιν, προσηρμοσμένη εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν συνθηκῶν ἐνὸς Κομμουνιστικοῦ Κράτους. Ὁ **μοντερνισμός** τοποθετεῖ αὐτὸν τὸν συμβιβασμὸν μὲ τὴν ἀνθρωπίνην μειονεκτικότητα καὶ ἀσθένειαν, ὑπεράνω τῶν ἠθικῶν καὶ μάλιστα τῶν δογματικῶν ἀπαιτήσεων τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἐν τοιαύτῃ ἐκτάσει, ὥστε ὁ κόσμος ἐγκαταλείπει τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς, ἡ δὲ ἐκκοσμίκευσις (**μοντερνισμός**) ὑποβιβάζει τὸ ἐπίπεδον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Ἐντὸς τῶν Δυτικῶν Ὁμολογιῶν βλέπομεν ὅτι ἐπῆλθε σχεδὸν κατάργησις τῆς Νηστείας, ριζικὴ συντόμευσις καὶ ἐκχυδαῖσμός τῶν θρησκευτικῶν Ἀκολουθιῶν, καὶ τελικῶς πλήρης καὶ ὀλοσχερῆς πνευματικὴ ἐρήμωσις, ἐξικνουμένη μέχρι σημείου ἀπροκαλύπτου ἐκδηλώσεως ἀνοχῆς, ἂν μὴ καὶ ἐνθαρρύνσεως πρὸς ἀνθρωπίνους διαστροφάς, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει, ὅτι «*αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν*».

Ὁ **ἐκσυγχρονισμός** οὗτος ὑπῆρξεν ἡ βάση τῆς θλιβεραῆς μνήμης Πανορθοδόξου ἐκείνης Συνόδου, ἥτις συνῆλθεν ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 1923, καὶ ἥτις προφανῶς ἤσκησε μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἐν Ρωσίᾳ ἀνακαινιστικοῦ πειράματος. Συνεπεῖα τῆς Συνόδου ἐκείνης, Ἐκκλησίαι τινές, ἐνῶ δὲν υἰοθέτησαν ὅλας τὰς μεταρρυθμίσεις, αἵτινες εἰσῆχθησαν τότε, ἀπεδέχθησαν ἐν τούτοις τὸ **δυτικὸν ἡμερολόγιον** καὶ μάλιστα, εἷς τινὰς περιπτώσεις, τὸ δυτικὸν Πασχάλιον. Τοῦτο ὑπῆρξε τότε τὸ πρῶτον βῆμα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς **ἐκκοσμικεύσεως καὶ τοῦ μοντερνισμοῦ** τῆς

Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐνῶ συγχρόνως ἥλλαξεν ὁ τρόπος ζωῆς Αὐτῆς, ὥστε νὰ ἀχθῆ Αὕτη, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἐγγύτατα πρὸς τὰς αἰρετικὰς ὁμολογίας καὶ φατρίας. Ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης, ἡ τοιαύτη *υἰοθέτησις τοῦ δυτικοῦ ἡμερολογίου, ἦτο μία κατά-φωρος παράβασις τῶν ἱερῶν Κανόνων*, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιδι-ώκεται ὁ χωρισμὸς τῶν πιστῶν ἀπ' ἐκείνων, οἵτινες διδάσκουσιν ἀντιθέτως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὐχὶ δὲ ἡ ἐνθάρρυνσις προσεγγίσεως μετ' αὐτῶν εἰς τὰ τῆς λειτουργικῆς μας ζωῆς (Τίτου γ' 10· Γ', ΜΕ' καὶ ΞΕ' Ἀποστολικοὶ Κανόνες· ΑΒ', ΛΓ' καὶ ΛΖ' Κανόνες τῆς ἐν Λαοδικείᾳ).

Τὸ *φρικτὸν* προῖδν τῆς τοιαύτης μεταρρυθμίσεως ὑπῆρξεν ἡ διάσπασις τῆς ἐνότητος τῆς λειτουργικῆς ζωῆς τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν εἰς διαφόρους χώρας. Οὕτως, ἐνῶ τινες ἐξ αὐτῶν ἐορτάζουν τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ὁμοῦ μετὰ τῶν αἰρετικῶν, ἕτεροι ἐξακολουθοῦν νηστεύοντες. Ἐνίοτε τοιοῦτος διχασμὸς συμπίπτει καὶ εἰς τὴν αὐτήν, ἑκασταχοῦ, τοπικὴν Ἐκκλησίαν, κάποτε δὲ καὶ τοῦτο τὸ Πάσχα εἰσέτι ἐορτάζεται σύμφωνα μὲ τὸ δυτικὸν πασχάλιον. Ἐπὶ τῷ τέλει, ἐν τούτοις, τῆς συμπλησιάσεως πρὸς τοὺς αἰρετικούς, παραβιάζεται ὁ Κανὼν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθ' ὃν οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ δέον νὰ ἐορτάζωσι καὶ νὰ δοξάζωσι ταυτοχρόνως τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον.

Ἡ τάσις αὕτη τοῦ εἰσάγειν *μεταρρυθμίσεις*, ἐν ἀδιαφορίᾳ καὶ περιφρονήσει πρὸς τὰς προγενεστέρας γενικὰς ἀποφάσεις καὶ τὴν ἐν τῇ πράξει ζωὴν τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐν καταφώρῳ παραβάσει τοῦ Β' Κανόνος τῆς Ἑκτῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, μόνον σύγχυσις δημιουργεῖ. Ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης τῆς Σερβίας Γαβριήλ, ὁ ἀλπίστου μνήμης ἐκεῖνος Ἱεράρχης, εὐ-γλώττως ἐκφράζει τὰς σκέψεις του ταύτας, κατὰ τὴν ὁμιλίαν του, εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Διάσκεψιν τῆς Μόσχας τὸ 1948, ὡς ἑξῆς:

«Κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας, διάφοροι τάσεις ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, αἵτινες προκαλοῦν δεδικαιολογημένην ἀνησυχίαν διὰ τὴν καθαρότητα τῆς ὁμολογίας της, τὴν δογματικὴν καὶ κανονικὴν της ἐνότητα. Ἡ σύγκλησις ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως, ὡς

καὶ ἡ διάσκεψις ἐν Βατοπεδίῳ, αἵτινες εἶχον ὡς πρωταρχικὸν καὶ κύριον σκοπὸν τὴν προετοιμασίαν τῆς Προσυνόδου, παρεβίασαν τὴν ἐνότητα καὶ συνεργασίαν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἀφ' ἐνὸς ἡ ἀπουσία τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὰς συναντήσεις αὐτὰς καί, ἀφ' ἑτέρου, αἱ βεβιασμένοι καὶ μονομερεῖς ἐνέργειαι τινῶν ἐκ τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ αἱ βεβιασμένοι ἐνέργειαι τῶν ἀντιπροσωπειῶν των, εἰσήγαγον τὸ χάος καὶ τὴν ἀνωμαλίαν εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἡ μονομερὴς εἰσαγωγὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ τινῶν ἐκ τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνῶ τὸ παλαιὸν τοιοῦτον ἀκολουθεῖται εἰσέτι ὑπὸ τῶν πλείστων, ἔσσειε τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ προκάλεσε σοβαρωτάτας διχοστασίας ἐντὸς τῶν κόλπων τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκείνων, αἵτινες μετὰ τῆς ἐλαφρότητος εἰσήγαγον τὸ νέον ἡμερολόγιον».

(Πράξεις τῆς Διασκέψεως τῶν Ἀρχηγῶν καὶ Ἀντιπροσωπειῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, Μόσχα 1949, τόμ. II, σελ. 447-448).

Προσφάτως, ὁ καθηγητὴς κ. Θεοδώρου, εἷς ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Διάσκεψιν τοῦ Σαρπεζῦ τὸ 1968, ἔγραψεν ὅτι ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισις ἐν Ἑλλάδι ὑπῆρξεν βεβιασμένη καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία πάσχει, εἰσέτι καὶ σήμερον ἀπὸ τό, συνεπέει τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως, προκλήθην σχῆμα (Περιοδικὸν τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας, ἀρ. I, 1969, σελ. 51).

Δὲν δύναται νὰ διαφύγη τὴν εὐαισθησίαν τῆς συνειδήσεως, πλείστων τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἡ **ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισις** προποτίμασε τὸ ἔδαφος καὶ ὑπέσκαφε τὰ θεμέλια, διὰ μίαν ἀναθεώρησιν τῆς συνόλου τάξεως τῆς ζωῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτις ὑπῆρξεν εὐλογημένη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως πολλῶν ἑκατονταετηρίδων καὶ ἐσφραγισμένη ὑπὸ τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἦδη εἰς τὴν Πανορθόδοξον ἐκείνην Διάσκεψιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸ 1923, τὸ θέμα τοῦ δευτέρου γάμου τῶν κληρικῶν ἀνέκυψε μεθ' ἑτέρων πολλῶν θεμάτων. Προσφάτως δέ, ὁ Ἑλλήν Ἀρχιεπίσκοπος Βο-

ρείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς Ἰάκωβος προέβη εἰς δῆλωσιν ἐπιδοκιμάζουσα τὸν γάμον τῶν ἐπισκόπων («Ἑλληνικά Χρονικά», 23 Δεκεμβρίου 1971).

Ἡ ἰσχὺς τῆς Ὁρθοδοξίας ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι Αὕτη ἀνέκαθεν διατηρεῖ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως. Παρὰ ταῦτα, ὑπάρχουσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐπιχειροῦν νὰ συμπεριλάβουν εἰς τὰ θέματα τῆς μεγάλης Συνόδου, οὐχὶ ἀπλῶς μίαν ἀνταλλαγὴν γνωμῶν διὰ τὴν καλλιτέραν μεθοδολογίαν πρὸς διασφάλισιν τηρήσεως τῶν ἀρχῶν αὐτῶν, ἀλλὰ τούναντίον, τρόπους διὰ μίαν ριζικὴν ἀναθεώρησιν τῆς ὅλης Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ἀρχῆς γενομένης διὰ τῆς καταργήσεως τῶν νηστειῶν, δευτέρου γάμου τῶν κληρικῶν κ.λπ., εἰς τρόπον ὥστε ἡ ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ ἔξομοιωθῆ μὲ τὴν τοιαύτην τῶν αἰρετικῶν κοινοτήτων.

Εἰς τὴν πρώτην ἡμῶν *Ἐπιστολὴν Πόνου* κατεδείξαμεν λεπτομερῶς, μέχρι ποίου σημείου αἱ ἀρχαὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἀντιτίθενται εἰς τὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ διεμαρτυρήθημεν κατὰ τῆς ἀποφάσεως, ἣν ἔλαβεν ἡ Πανορθόδοξος Διάσκεψις τῆς Γενεύης, διακηρύσσουσα τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὡς ὀργανικὸν μέλος τοῦ τοιούτου Συμβουλίου.

Ἐπεμνήσαμεν τότε πρὸς ἅπαντας, ὅτι:

«τὸ δηλητήριον τῆς αἰρέσεως δὲν εἶναι καὶ τόσον ἐπικίνδυνον, ὅταν εἰσάγῃται βαθμιαίως ἐντὸς τοῦ ὀργανισμοῦ εἰς δόσεις, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἰσχυροτέρας, ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες ἀκριβῶς λόγῳ τῆς θέσεώς των, θὰ ὤφειλον νὰ εἶναι οὐχὶ δηλητηριασταί, ἀλλ' ἰατροὶ πνευματικοί».

Ἄλλοίμονον! Ἐπ' ἐσχάτων βλέπομεν τὰ συμπτώματα μιᾶς τοιαύτης ἀναπτύξεως καὶ διαδόσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ δὴ τῇ συμμετοχῇ τῶν Ὁρθοδόξων, ὥστε, ἐν ἀληθείᾳ ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀπέβη φοβερὰ ἀπειλή, ὀδηγοῦσα εἰς τὴν ὀλοσχερῇ ἐξαφάνισιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διαλύουσα ταύτην εἰς τὸν ὠκεανὸν τῶν αἰρετικῶν κοινοτήτων.

Τὸ πρόβλημα τῆς ἐνότητος δὲν συζητεῖται σήμερον ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτοποθετεῖτο συνήθως ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων. Δι' ἐκείνους, ἡ ἐνότης μετὰ τῶν αἰρετικῶν ἀπῆται τὴν ὑπὸ τῶν δευτέρων ὀλοκληρωτικὴν ἀποδοχὴν τῆς Ὁρθοδόξου

διδασκαλίας καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὑπὸ τὸ πρῖσμα ἐν τούτοις τῆς Οἰκουμένης Κινήσεως εἶναι αὐτονόητον, ὅτι ἀμφότεραι αἱ πλευραὶ τυγχάνουν *ἰσοδυναμῶς ἐν δικαίῳ καὶ ἐν ἀδίκῳ*, καὶ τοῦτο ἐφαρμόζεται ἐξ ἴσου εἰς τε τοὺς καθολικοὺς καὶ τοὺς διαμαρτυρομένους. Ὁ Πατριάρχης Ἀθναγόρας σαφῶς ἐξέφρασε τοῦτο εἰς χαιρετιστήριον ὁμιλίαν τοῦ πρὸς τὸν Καρδινάλιον Βίλλεμπραντς ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 30ὴν Νοεμβρίου 1969. Ὁ Πατριάρχης ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν, ἵνα αἱ δραστηριότητες τοῦ Καρδινάλιου «*σπμάνουν μίαν νέαν ἐποχὴν προόδου, οὐ μόνον ἐν σχέσει πρὸς τὰς δύο ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπίσης μεθ' ὅλων τῶν Χριστιανῶν*». Ὁ Πατριάρχης ἔδωκε τὸν ὀρισμὸν τῆς νέας προσεγγίσεως τοῦ προβλήματος τῆς ἐνότητος λέγων:

«Οὐδ' ἕτερος ἡμῶν καλεῖ πλέον τὸν ἄλλον εἰς ἑαυτόν, ἀλλ' ὡς ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἄγομεν ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους πρὸς τὸν Ἰησοῦν, τὸν μόνον, τὸν κοινὸν Κύριον, τὸν ἐνοποιόν».

(«Τόμος Ἀγάπης» Ρώμη-Κωνσταντινούπολις, Ἐγγραφοὺν ὑπ' ἀριθ. 274/30.11.1969, σελ. 588-589)

Ἡ πρόσφατος ἀνταλλαγὴ Ἐπιστολῶν μεταξὺ Παύλου τοῦ ζ', Πάπα τῆς Ρώμης, καὶ Πατριάρχου Ἀθναγόρου, καλλιεργεῖ καὶ ἀναπτύσσει ἔτι εὐρύτερον τὴν ἀντορθόδοξον ταύτην ἀντίληψιν, προκαλοῦσα ἐν ἡμῖν μεγάλην ταραχήν. Ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ δι-αφόρων δηλώσεων τοῦ προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Πάπας ἔγραψε πρὸς αὐτὸν τὴν 8ην Φεβρουαρίου 1971:

«Τῷ πιστῷ λαῷ, τῷ συγκεντρωθέντι ἐν τῇ Βασιλικῇ τοῦ Ἁγίου Πέτρου κατὰ τὴν ἐβδομάδα τῆς ἐνότητος, ὑπερνήσαμεν τὴν μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τῶν σεβασμίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑφισταμένην ἥδη σχεδὸν πλήρη κοινωνίαν, μ' ὅλον ὅτι μὴ οὔσαν ταύτην εἰσέτι τελείαν, προερχομένην ἐν τούτοις ἐκ τῆς κοινῆς ἡμῶν μετοχῆς ἐν τῷ μυστηρίῳ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ».

(«Τόμος Ἀγάπης», Ἐγγραφοὺν ὑπ' ἀριθ. 283/8.2.1971, σελ. 614-615)

Μία νέα διδασκαλία διὰ τὸν Ρωμαιοκαθολικισμόν, ἀλλ' ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἀποδεκτὴ διὰ τὸν Προτεσταντισμόν, περιέχεται

εἰς τὰς λέξεις ταύτας. Συμφώνως πρὸς αὐτήν, αἱ ὑφιστάμεναι διαιρέσεις μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος χιμαιρικάί. Αὗται δὲν φθάνουν μέχρι τῶν οὐρανῶν. Οὕτως οἱ λόγοι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, οἱ ἀφορῶντες εἰς τὴν τιμωρίαν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν ὑπακούουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν (Ματθ. ιν' 18) ἐτέθησαν εἰς ἄγνοιαν καὶ θεωροῦνται ὡς ἄνευ ἰσχύος. Τοιαύτη τις διδασκαλία εἶναι νεοφανῆς οὐχὶ μόνον δι' ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ διὰ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, τῶν ὁποίων ἡ σκέψις ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, τόσον διάφορος πρὸς τὴν ἐν τῷ παρόντι, ἐξεφράσθη κατὰ τὸ 1928 ὑπὸ τοῦ Πάπα Πίου τοῦ Θ' εἰς τὴν Ἐγκύκλιόν του «*Mortalium Animos*».

Ἄν καὶ οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἀνήκουν εἰς τοὺς ἀποκαλουμένους «ἔξω» (Α' Κορ. ε' 13), καὶ δὲν εἴμεθα ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὰς ἐναλλαγὰς τῶν τάσεων εἰς τὰς ἰδέας των, ἡ συμπλησίασίς των ἐγγύτατα τῆς προτεσταντικῆς ἐκκλησιολογίας, ἐνδιαφέρει ἡμᾶς κατὰ τοσοῦτον, καθ' ὅσον αὕτη συμπίπτει μὲ τὴν ὁμόφωνον ἀποδοχὴν παρομοίας στάσεως ἐκ μέρους τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ οἰκουμενισταὶ Ὁρθοδόξου ὑποδομῆς καὶ οἱ οἰκουμενισταὶ Προτεσταντικῆς-Ρωμαιοκαθολικῆς ὑποδομῆς, συμπίπτουν εἰς μίαν ὁμόθυμον γνώμην ἐν τῇ αὐτῇ αἵρέσει.

Ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἀπάντησεν εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀναφερομένην ἐπιστολὴν τοῦ Πάπα, τὴν 21ην Μαρτίου 1971 κατὰ τὸ αὐτὸ πνεῦμα. Παραθέτοντες τὰς λέξεις του, ὑπογραμμίζομεν δι' ἀραιώσεων τὰς πλέον σημαντικὰς φράσεις. Ἐνῶ ὁ Πάπας, ὅστις ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν δογματικὴν ἁρμονίαν, καλεῖ τὸν Πατριάρχην «ὅπως πράξωμεν πᾶν τὸ δυνατόν, ὅπως ἐπισπεύσωμεν τὴν ἡμέραν τὴν τόσον ἐπιθυμητήν, καθ' ἣν, ἐν τῇ τελειώσει κοινῆς συλλειτουργίας, θὰ ἀξιωθῶμεν ὅπως κοινωνήσωμεν ὁμοῦ τοῦ αὐτοῦ Ποτηρίου τοῦ Κυρίου» (αὐτόθι), ὁ Πατριάρχης, ἀπαντῶν ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Πάπαν ὡς πρὸς «πρεσβύτερον ἀδελφόν», λέγει, ὅτι

«... ὑπέικοντες τῷ ἀγίῳ θελήματι τοῦ Κυρίου βουλομένου μίαν εἶναι τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, ὁρατὴν τῷ κόσμῳ παντί, ἵνα ὁ σύμπας κόσμος ἐν Αὐτῇ περιχωρηθῇ, ἀκλινῶς καὶ συνεπῶς παραδιδόμεθα τῇ χειραγωγίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς σταθερὰν συνέχισιν καὶ τελείωσιν τοῦ μεθ' Ὑμῶν, κοινῶ Ἁγίῳ

πόθῳ, ἀρξαμένου καὶ αὐξήσαντος ἱεροῦ ἔργου, τοῦ ὁρατὴν ποιῆσαι καὶ ἐμφανίσει τῷ κόσμῳ τὴν μίαν, ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ».

(«Τόμος Ἀγάπης», Ἐγγραφοὶ ὑπ' ἀριθ. 284/21.3.1971, σελ. 618-619)

Περαιτέρω ὁ Πατριάρχης γράφει:

«Ὅντως, εἰ καὶ ἡ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ ἀπὸ δυσμῶν Ἐκκλησία, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, ἐξενώθησαν πρὸς ἀλλήλας, οὐκ ἐξενώθησαν ὑπάρξει τῆς κοινωνίας ἐν τῷ μυστηρίῳ τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ καὶ τῆς θεανδρικῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ».

(αὐτόθι, σελ. 620-621)

Ὁ Πατριάρχης μετὰ πικρίας ἀναφέρει:

«Ἐξενώθημεν τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης καὶ ἤρθη ἀφ' ἡμῶν τὸ μακάριον ἀγαθὸν τῆς ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογίας τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ».

(αὐτόθι)

Λέγει δέ, ὅτι

«καὶ ἤρθη ἀφ' ἡμῶν ἡ εὐλογία τῆς συναναβάσεως εἰς τὸ ἐν θυσιαστήριον» «καὶ τῆς τελείας καὶ ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοινωνίας ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ εὐχαριστιακοῦ τιμίου Σώματος καὶ τιμίου Αἵματος, εἰ καὶ οὐκ ἐπαυσάμεθα πρεσβεύειν ἐτέρωθεν ἔγκυρον ἔχειν εἰς ἀλλήλους τὴν ἀποστολικὴν ἱερωσύνην, ἔγκυρον καὶ τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας».

(αὐτόθι)

Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἐπικαίρως ὁ Πατριάρχης σημειοῖ:

«Καλούμεθα, ἵνα πορευθῶμεν πρὸς τὴν τελείαν ἔνωσιν ἐν τῇ συλλειτουργίᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ τοῦ τιμίου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοῦ κοινοῦ Ἁγίου Ποτηρίου». (αὐτόθι)

Ἄρνοῦνται τὴν Ἐκκλησίαν

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ πλείσται ἀντορθόδοξοι ἰδέαι ἐκφράζονται, αἱ ὁποῖαι ἐὰν ληφθῶσιν ἐν τῇ λογικῇ ἐσχατολογία των, ὀδηγοῦν ἡμᾶς εἰς τὰ πλέον τρομερὰ καὶ ἀπαίσια συμπεράσματα.

Προκύπτει ἐκ τῶν ἀναφερομένων λόγων, ὅτι οἱ Οἰκουμενισταί, ἡγουμένου τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου, δὲν πιστεύουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς τεθεμελιωμένην ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος. Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου (Ματθ. 16' 18), ἡ Ἐκκλησία αὕτη δὲν ὑφί-

σταται πλέον δι' αὐτοὺς καί, Πάπας καὶ Πατριάρχης ὁμοῦ, «*θέλουσι ποιήσει ταύτην ὄρατὴν καὶ κατάδηλον*», τοῦτ' ἔστιν ἐπιζητοῦσι μίαν νέαν Ἐκκλησίαν, ἥτις θέλει περιλάβει ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Δὲν εἶναι τρομερὸν νὰ ἀκούῃ τις τοὺς λόγους «*ποιήσωμεν ὄρατὴν καὶ κατάδηλον*» ἐκ στόματος ἐνὸς Ὁρθοδόξου Πατριάρχου; Δὲν ἀποτελεῖ τὸ τοιοῦτον ἄρνησιν τῆς ὑπαρχούσης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ; Εἶναι ἄρα δυνατὸν νὰ καταστήσωμεν μίαν νέαν Ἐκκλησίαν *ὄρατὴν*, χωρὶς πρότερον νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν πραγματικὴν Ἐκκλησίαν, ἣν Αὐτὸς Οὗτος ὁ Κύριος, ἐδημιούργησεν; Ἀλλὰ δι' ἐκείνους, οἵτινες ἀληθῶς πιστεύουσιν εἰς Αὐτήν, οὐδεμία ἀνάγκη παρίσταται νὰ καταστήσουν ὄρατὴν καὶ ἔκδηλον οἰανδήποτε νέαν Ἐκκλησίαν. Οὕτω πλέον, ἡ «*παλαιὰ*» Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐκφράζεται ὑπὸ τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης καὶ τοῦ Πατριάρχου, δηλαδή, ἐν διαστρόφῳ μορφῇ, δημιουργεῖ τὴν παραίσθησιν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγινώσκοντος, ὅτι ἡ ὑπ' αὐτῶν διοικουμένη Ἐκκλησία εἶναι, κατὰ τινα τρόπον, συνηρητημένη μὲ τὴν νέαν Ἐκκλησίαν, ἣν οὗτοι διακαῶς ἐπιθυμοῦσι νὰ δημιουργήσωσι, καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐπιδιώκουν νὰ παρουσιάσωσι τὸν χωρισμὸν μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ ὡς οὐδέποτε ὑπάρξαντα.

Εἰς τὴν κοινὴν προσευχὴν των ἐν τῇ Βασιλικῇ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ὁ Πατριάρχης Ἀθναγόρας καὶ ὁ Πάπας Παῦλος ὁ ζ' ἐδήλωσαν, ὅτι εὐρίσκουν ἑαυτοὺς ἤδη ἠνωμένους

«ἐν τῇ διακηρύξει τοῦ ἐνὸς Εὐαγγελίου καὶ τοῦ ἐνὸς βαπτίσματος, ἐν τοῖς αὐτοῖς μυστηρίοις καὶ χαρίσμασι»!

(«Τόμος Ἀγάπης», Appendice 4, § 5, 26.10.1967, σελ. 660-661)

Ἀλλά, καίπερ ὁ Πάπας καὶ ὁ Πατριάρχης, διεκήρυξαν *ὡς ἄκυρα* καὶ μὴ ὑφιστάμενα τὰ *Ἀναθέματα*, ἅπερ διήρκεσαν ἐπὶ ἐννέα ὄλους αἰῶνας, μήπως, ὡς εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσιν, ἐξέλιπον οἱ λόγοι, οἱ δικαιολογοῦντες τὰ *Ἀναθέματα* ταῦτα; Μήπως σημαίνει ὅτι αἱ πλᾶναι τῶν Λατίνων, ἃς ὄφειλον ν' ἀπορρίψουν ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δὲν ὑπάρχουν τάχα πλέον;

Ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, μεθ' ἧς ὁ Πατριάρχης Ἀθναγόρας ἤθελεν ἐγκαθιδρύσει Λειτουργικὴν Κοινωνίαν καὶ μετὰ τῆς ὁποίας, μέσῳ τῶν πράξεων τοῦ Μητροπολίτου Νικοδήμου τοῦ

Λένιγκραντ καὶ ἄλλων, τὸ *Πατριαρχεῖον Μόσχας, εἰσῆλθεν ἤδη εἰς κοινωνίαν*, δὲν εἶναι μήπως ἡ ἰδία Ἐκκλησία μετὰ τῆς ὁποίας ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἠγουμένου τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ τῆς Ἐφέσου, ἠρνήθη νὰ ἔλθῃ εἰς ἔνωσιν; Ἡ Ἐκκλησία αὕτη, εἶναι ἤδη πολὺ πλέον μεμακρυσμένη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας σήμερον, ἅτε εἰσαγαγοῦσα νέας δογματικὰς διδασκαλίας καὶ ἀποδεχθεῖσα, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀρχὰς τῆς μεταρρυθμίσεως, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ *μοντερνισμοῦ*.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς μέγα ἀριθμὸν ἀποφάσεών της θεωρεῖ τοὺς *Ρωμαιοκαθολικοὺς ὡς αἰρετικούς*. Καίτοι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν κατὰ τρόπον οὐδόλως διαφέροντα ἀπὸ ἐκείνων τῆς εἰσδοχῆς τῶν Ἀρειανῶν, δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι, ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας καὶ μέχρι σήμερον ἔτι, αἱ ἑλληνικαὶ Ἐκκλησῖαι ἐδέχθησαν τούτους διὰ τοῦ Βαπτίσματος. Ἐὰν κατὰ τοὺς ἐπακολουθήσαντας τὸ 1054 αἰῶνας, οἱ Λατίνοι ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν διὰ δύο διαφορετικῶν τρόπων ἱεροτελεστίας, τοῦτ' ἔστιν διὰ τοῦ Βαπτίσματος ἢ διὰ τοῦ Χρίσματος, τοῦτο ἐγένετο διότι, ἂν καὶ οἱ πάντες ἐθεώρουν τούτους ὡς *αἰρετικούς*, δὲν ὑφίστατο ἐν τούτοις γενικός τις Κανὼν, ἰσχύων διὰ τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν, σχετικῶς πρὸς τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους τῆς εἰσδοχῆς των.

Ἐπὶ παραδείγματι, ὅτε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΒ' αἰῶνος ὁ Σέρβος πρίγκηψ καὶ Πατὴρ Στέφανος Νεμάνια, ὑπεχρεώθη νὰ βαπτίσῃ τὸν υἱὸν του ὑπὸ τῶν Λατίνων, ἔπραξε μὲν τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του βραδύτερον εἰς τὴν Ράσκαν, ἐβάπτισε τὸν ἐν λόγῳ υἱὸν του Ὁρθόδοξον («Βραχεῖα Ἐπιτομὴ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Βουλγαρίας, Σερβίας καὶ Ρουμανίας», ὑπὸ Ε. Ε. Γκολουμπίνσκου Μόσχα, 1871, σελ. 551).

Εἰς μίαν ἄλλην μνημειώδη ἐργασίαν του: «*Ἡ Ἱστορία τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας*» (Τόμ. Ι/ΙΙ Μόσχα 1904, σελ. 806-807), ὁ καθηγητὴς Γκολουμπίνσκου, περιγράφων τὴν στάσιν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς Λατίνους, παραθέτει πληθὺν γεγονότων, καταδεικνυόντων ὅτι, ἐν τῇ ἐφαρμογῇ διαφόρων τρόπων διὰ τὴν εἰσδοχὴν τῶν Λατίνων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἴτε διὰ τοῦ Βαπτίσματος, εἴτε διὰ τοῦ Χρίσματος, ἀμφότεραι, Ἑλληνικὴ καὶ Ρωσικὴ Ἐκκλησία, ἐπίστευον ὡς δεδομένον,

ὅτι οἱ Λατῖνοι ἦσαν **αἱρετικοί**.

Συνεπῶς, ἡ δόλωση ὅτι, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν αἰώνων τούτων, «δὲν ἐπαύσαμεν ἀναγνωρίζοντες ἀμοιβαίως τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κῦρος τῆς Ἀποστολικῆς Ἱερωσύνης καὶ τὸ κῦρος τῆς Θείας Εὐχαριστίας», δὲν συνάδει πρὸς τὰ ἱστορικὰ γεγονότα. Ἡ διαίρεσις μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς Ρώμης καὶ ὑφίστατο καὶ ὑπάρχει ἔτι καὶ σήμερον· ἀλλὰ, τὸ σημαντικώτερον, αὕτη [ἡ διαίρεσις] δὲν εἶναι φαντασιολογία, ἀλλὰ πραγματικὴ. Ἡ διαίρεσις φαίνεται φαντασιολογία εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν προσδίδουν τὴν δέουσαν βαρύτητα εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος πρὸς τοὺς Ἁγίους Αὐτοῦ Ἀποστόλους, καὶ μέσῳ αὐτῶν, πρὸς τοὺς διαδόχους αὐτῶν:

«Ἀμὴν, λέγω ὑμῖν, ὅσα ἐὰν δῆσπε ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἐὰν λύσπε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ». (Ματθ. ιν', 18)

Ὁ Σωτὴρ λέγει: «ἀμὴν λέγω ὑμῖν», καὶ ὁ Πατριάρχης, ἀντιλέγων πρὸς Αὐτόν, διακηρύττει, ὅτι αἱ λέξεις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀναλθεις! Τούντεῦθεν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἐκ τῶν λόγων τοῦ Πατριάρχου, τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἂν καὶ οἱ Λατῖνοι ἐθεωροῦντο αἱρετικοὶ ὑπὸ τῆς ὅλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἂν καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ λαμβάνωσι τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν, καίπερ ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας διὰ τοῦ Βαπτίσματος—καὶ γνωρίζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀπόφασις τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀνατρέπουσα τὴν ἐδραίαν αὐτὴν στάσιν— ἐν τούτοις, ἐξηκολούθουν νὰ εἶναι μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ (corpus Christi) καὶ δὲν ἦσαν κεχωρισμένοι τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τῇ τοιαύτῃ δηλώσει, οὐδεμία ὑφίσταται λογικὴ. Μαρτυρεῖται διὰ ταύτης ἔλλειψις ἐπαφῆς μὲ τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας. Παρέχεται εἰς ἡμᾶς ἐν παράδειγμα ἐφαρμογῆς ἐν τῇ πράξει τῆς Προτεσταντικῆς διδασκαλίας, καθ' ἣν, ἀφορισμὸς ἐκ τῆς Ἐκκλησίας συνεπεῖα δογματικῆς πλάνης δὲν φράσσει τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν ἅπαξ ἀποσχισθέντα, νὰ ἀποτελῇ μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλαις λέξεσιν τοῦτο σημαίνει, ὅτι «συμμετοχὴ εἰς τὸ Μυστήριον τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ» δὲν ἤρτηται ἀναγκαίως ἐκ τῆς ἐντάξεως εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν!...

Ἐν τῇ προσπάθειά των νὰ ἀνεύρωσι δικαιολογίας διὰ τὴν Οἰκουμενιστικὴν των θεωρίαν, προσπαθοῦν νὰ πείσουν ἡμᾶς, ὅτι ἔνταξις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἄνευ πλήρους δογματικῆς συμφωνίας

πρὸς ταύτην, ἦτο ἐπιτρεπτὴ κατὰ τὸ παρελθόν. Εἰς τὴν ἐπίσημον δήλωσίν του ἐν Φαναρίῳ γενομένην, ὅτε ἐδημοσιεύθη ἡ Ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου πρὸς τὸν Πάπαν, ὁ Πατριάρχης Ἀθναγόρας ἐπεχείρησε νὰ πείσῃ ἡμᾶς ὅτι παρ' ὅλα τὰ ἄνωθι ἐκτεθέντα γεγονότα, ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δὲν διέκοψε τὴν ἐπαφὴν καὶ ἐπικοινωνίαν της μετὰ τῆς Ρώμης, ἔτι καὶ ὅταν ἡ δογματικὴ διάστασις ἦτο ἔκδηλος καὶ ὀφθαλμοφανής.

Δύναται τις νὰ ἀνεύρῃ μεμονωμένας τινὰς περιπτώσεις ἐπικοινωνίας μὲ τοὺς Λατίνους μετὰ τὸ 1054. Ἱεράρχαι τινὲς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, πιθανὸν νὰ μὴ ἔσπευσαν νὰ ἀποδεχθῶσιν ὡς αἴρεσιν ἐσφαλμένας διδασκαλίας, αἵτινες ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης. Ἀλλὰ μία μακροχρόνιος ἀσθένεια, εἶναι καὶ παραμένει ἀσθένεια, ὁ δὲ θάνατος τὸν ὁποῖον προκαλεῖ εἶναι καὶ παραμένει θάνατος, ἀσχέτως τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐπέρχεται οὗτος. Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς Ρώμης ἡ διαδικασία αὕτη ἦτο προφανὴς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἁγίου Φωτίου, πλὴν μόνον βραδύτερον, τὸ 1054, ἐπῆλθεν ὁ ὀριστικὸς χωρισμός.

Ἡ ἀνταλλαγὴ ἐπιστολῶν, μεταξὺ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης, μᾶς ὑποχρέωσεν νὰ ἐπεκταθῶμεν ὀλίγων ἐπὶ τῶν σχέσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ τῶν Λατίνων. Ἄλλ' ὁ Πατριάρχης Ἀθναγόρας προχωρεῖ ἔτι περαιτέρω, ἐξομοιώνων τὸν Παπισμὸν μετὰ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁμιλοῦμεν ἐνταῦθα περὶ τῆς δηλώσεώς του πρὸς τὸν Προτεστάντην Πάστορα τῆς Μεταρρυθμιστικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλβετίας Ρότζε Σούλτζ. Ἐδήλωσε: «*Ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς κάμω μίαν ὁμολογίαν*», τῷ εἶπε· «*εἶσθε Ἱερεῖς, θὰ ἡδυνάμην νὰ λάβω ἐκ τῶν χειρῶν σας τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ*». Καὶ τὴν ἐπομένην προσέθεσε πρὸς τὸν ἴδιον Πάστορα, λέγων: «*Θὰ ἡδυνάμην νὰ ἐξομολογηθῶ εἰς ὑμᾶς*» (Ἐφημ. Le Monde, 21 Μαΐου 1970).

Οἱ ὀρθοδόξου ὑποδομῆς Οἰκουμενισταί, εἶναι πρόθυμοι ἀκόμη καὶ δι' ὑπονόμευσιν τῆς αὐθεντίας τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ πραγματοποιήσωσι τὴν ἀπὸ κοινοῦ Κοινωνίαν μετὰ τῶν αἰρετικῶν. Τοῦτο συνέβη διαρκοῦντος τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς Μονοφυσίτας. Κατὰ τὴν συνάντησιν μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Γενεύην, μία καθαρῶς Ὁρθόδοξος θέσις ὑπεστηρίχθη πράγματι μόνον ὑφ' ἑνὸς ἢ δύο ἐκ τῶν Συνέδρων, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι ἐξεδήλωσαν τὴν τυπικὴν Οἰκουμενιστικὴν ροπὴν καὶ τάσιν νὰ

πραγματοποιήσωσι τὴν Μυστηριακὴν κοινωνίαν ἀντὶ πάσης θυσίας, ἔτι καὶ ἄνευ ἐπιτεύξεως μιᾶς πλήρους δογματικῆς συμφωνίας, μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ Μονοφυσιτῶν.

Ὁ αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς Ἰωάννης Ρωμανίδης, ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἦτο πλήρως δεδικαιολογημένος, δηλῶν τὰ κάτωθι ὅσον ἀφορᾷ τὰ Ὁρθόδοξα μέλη τῆς Διασκέψεως.

«Υπήρξαμεν ὅλοι ὁ στόχος μιᾶς Οἰκουμενιστικῆς τακτικῆς, σκοπούσης τὴν πραγματοποίησιν Μυστηριακῆς Κοινωνίας ἢ ἐπικοινωνίας ἢ Ἐνώσεως ἀκόμη, ἄνευ τινὸς συμφωνίας ὡς πρὸς τὰς διακελεύσεις τῆς Πέμπτης, Ἑκτης καὶ Ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τῆς ἐν Χαλκιδόνι τοιαύτης».

(Πρωτόκολλον τῆς Διασκέψεως ἐν Γενεύῃ, ἐν: «The Orthodox Greek Theological Review», Τόμ. XVI, σελ. 30)

Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης τακτικῆς, μία ἐκ τῶν ἀποφάσεων τῆς Διασκέψεως εἶναι, τό γε νῦν ἔχον, ἡ συμφωνία πρὸς διεύρυσιν τῆς δυνατότητος διατυπώσεως σχεδίου συμφωνίας, ὅπερ δὲν θὰ ἦτο μία Δογματικὴ Δήλωσις ἐπιπέδου Ὁμολογίας Πίστεως, ἀλλὰ θὰ ἐχρησίμευε μᾶλλον ὡς μία βάση, ἐφ' ἧς Ὁρθόδοξοι καὶ Μονοφυσίται θὰ ἐβάδιζον πρὸς τὴν Ἐνωσιν καὶ τὴν κοινὴν Θεϊαν Εὐχαριστίαν (αὐτόθι, σελ. 6).

Παρὰ τὰς κατηγορηματικὰς δηλώσεις ἐκ μέρους τῶν Μονοφυσιτῶν ὅτι, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἠδύναντο νὰ δεχθοῦν τὴν ἐν Χαλκιδόνι καὶ τὰς λοιπὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ἡ Ὁρθόδοξος Ἀντιπροσωπεία, ὑπέγραψεν ἀπόφασιν ἀναγνωρίζουσα, ὅτι δὲν ἦτο ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἄρσιν τοῦ Ἀναθέματος ὅπως οἱ Ὁρθόδοξοι ἀποδεχθῶσι τὸν Διόσκορον καὶ τὸν Σεβῆρον ὡς Ἁγίους, ἢ οἱ Μονοφυσίται ν' ἀναγνωρίσωσι τὸν Πάπαν Λέοντα ὡς Ἅγιον! Ἡ ἀποκατάστασις, ἐν τούτοις, τῆς Μυστηριακῆς Κοινωνίας θὰ συνεπέφερε τὴν ἀποδοχὴν, ὅτι τὸ Ἀνάθημα θὰ ἔπαυεν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν νὰ ὑφίσταται ἐν τοῖς πράγμασι.

Καὶ ἐν ἄλλῃ Διασκέψει εἰς Ἀντὶς Ἀμπέμπα, αἱ ἀντορθόδοξοι δηλώσεις ἀντιπροσώπων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπεβεβαιώθησαν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου τοῦ Λένινγκραντ Νικοδήμου καὶ τοῦ αἰδεσιμωτάτου Μποροβόϊ, καταληξάντων, εἰς ἀπόφασιν, ὅτι τὸ ἀμοιβαῖον Ἀνάθημα ἀπλῶς ἀπερρίφθη!

«Θὰ ὑπάρξῃ τυπικὴ διακίρυξις ἢ τελετὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν τὸ Ἀνάθεμα ἤρθη; Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ἠσθάνθησαν ὅτι εἶναι ἀπείρως ἀπλούστερον νὰ ἀπορρίψωμεν τὰ τοιαῦτα ἀναθέματα, κατὰ τρόπον ἀθόρυβον καὶ ἥσυχον, ὡς εἶναι Ἐκκλησίαι ἤρχισαν νὰ πράττουν».

(αὐτόθι, σελ. 211)

Ἐνταῦθα πάλιν βλέπομεν ἐν τῇ πράξει, τὴν Προτεσταντικὴν ἀντίληψιν περὶ Ἐκκλησιολογίας, καθ' ἣν, ἡ ἀπόσχισις τινὸς διὰ δογματικὴν πλάνην δὲν ἐμποδίζει τοὺς αἵρετικούς νὰ ἀνῆκωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ αἰδεσιμώτατος Βιτάλιος Μποροβοϊ σαφῶς ἐξέφρασε τὴν στάσιν ταύτην εἰς τὸ δημοσίευσμά του ὑπὸ τὸν τίτλον: *«Ἡ ἀναγνώρισις τῶν Ἀγίων καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ Ἀναθέματος»*, ὅπερ παρουσίασεν εἰς τὴν Διάσκεψιν τῆς Ἀντὶς-Ἀμπέμπα, ἀναφανδὸν βεβαιῶν, ὅτι οἱ τε Μονοφυσῖται καὶ οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ εἶναι πλήρη καὶ ἀκέραια μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ! Ὑποστηρίζει ὅτι, Ὁρθόδοξοι, Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Μονοφυσῖται

«Ἔχουν ἐν Εὐαγγελίῳ, μίαν Ἀποστολικὴν Παράδοσιν καὶ ἡγιασμένην προέλευσιν, τὰ αὐτὰ Μυστήρια, καί, ἐν τῇ οὐσίᾳ, μίαν εὐσέβειαν καὶ μίαν ὁδὸν Σωτηρίας».

Μὲ τοιαύτας ἀντιλήψεις εἶναι ἄραγε ἐκπληκτικόν, ὅτι συμφωνία σκοπιμότητος καὶ μόνον κυριαρχοῦν εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων σκαπανέων καὶ προαγωγῶν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, Προτεσταντῶν καὶ Ἀντιχαλκηδονίων;

Ὑπερθεματίζων τοῦ Πατριάρχου Ἀθναγόρου, ὁ Μητροπολίτης Νικόδημος, ἐκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, μετέδωκε τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν εἰς Ρωμαιοκαθολικούς κληρικούς εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Πέτρου τῇ 14ῃ Δεκεμβρίου 1970. Ἐλειτούργησεν ἐκεῖ ἐπὶ παραβάσει τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, ἐνῶ χορὸς σπουδαστῶν τοῦ Παπικοῦ Κολλεγίου ἔφαλλον καὶ Λατῖνοι Κληρικοὶ ἐλάμβανον τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ («Διακονία», ἀριθ. I, 1971).

Οἱ ἀπώτεροι σκοποὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Ἐπὶ πλέον, ὅπισθεν τῆς οὕτω καλουμένης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ἄλλοι εὐρύτεροι σκοποί, εἶναι λίαν εὐδιάκριτοι διὰ τὴν τελικῶς **πλήρη ἐξαφάνισιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας**. Καὶ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ διάλο-

γοι μεταξύ διαφόρων Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν καὶ δὴ μετ' ἄλλων Θρησκειῶν (ὅπως π.χ. Ἰσλαμισμού καὶ Ἰουδαϊσμοῦ), εἶναι δεσμοὶ καὶ κρίκοι εἰς μίαν ἄλυσον, ἥτις, κατὰ τὴν νοοτροπίαν καὶ τὴν σκέψιν τῶν Οἰκουμενιστῶν, πρέπει νὰ αὐξηθῆ ἵνα περιλάβῃ τὴν ἀνθρωπότητα σύμπασαν. Ἡ τάσις αὕτη εἶναι ἤδη κατάδηλος εἰς τὴν Συνέλευσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἐν Οὐψάλῃ τὸ 1968.

Κατὰ τοὺς Οἰκουμενιστάς, πάντα ταῦτα θὰ ἠδύναντο νὰ πραγματοποιηθῶσι διὰ μιᾶς εἰδικῆς Συνόδου, ἥτις εἰς τὰ ὄμματά των θὰ ἦτο ἀληθῶς «*Οἰκουμενική*», ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν ἀναγνωρίζουν τὰς ἱστορικὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους ὡς ἀληθεῖς. Τὸ σχέδιον τοῦτο διευτυπώθη εἰς τὸ Ρωμαιοκαθολικὸν οἰκουμενιστικὸν περιοδικὸν «*Εἰρηνικόν*», ὡς ἀκολούθως:

1) Ἡ πραγματοποίησις χειρονομιῶν ἐπανασυμφιλίωσης, μεταξύ τῶν ὁποίων ἡ ἄρσις τοῦ Ἀναθέματος τοῦ 1054, μεταξύ Ρώμης καὶ Κων/πόλεως, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐν παράδειγμα.

2) Κοινωνία εἰς τὴν Θεῖαν Εὐχαριστίαν. Ἄλλαις λέξεσι, θετικῆ ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος τῆς Κοινωνίας.

3) Ἀποδοχὴ μιᾶς σαφοῦς κατανοήσεως, ὅτι πάντες ἀνήκουν εἰς μίαν Παγκόσμιον (Χριστιανικὴν) Ἐνότητα, εἰς ἣν ὅμως δὲν παραγνωρίζονται αἱ ἰδιορρυθμίαι.

4) Ἡ τοιαύτη Σύνοδος ὀφείλει νὰ εἶναι ἐν δεῖγμα ἐνότητος τῶν ἀνθρώπων ἐν Χριστῷ («*Εἰρηνικόν*», ἀριθ. 3, 1971, σελ. 322-323).

Τὸ αὐτὸ ἄρθρον ἀναφέρει, ὅτι ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Γραμματεία διὰ τὴν Ἐνωσιν ἐργάζεται διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ καὶ ἀποτελέσματος, ὡς ὁ Καρδινάλιος Βίλλεμπραντς εἶπεν εἰς τὸ Ἐβιάν. Καὶ ἡ διάσκεψις Πίστεως καὶ Τάξεως ἐξέλεξεν ὡς κύριον θέμα της, «*τὴν Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν Ἐνότητα τῆς Ἀνθρωπότητος*». Συμφώνως πρὸς ἓνα νέον ὄρισμόν, **τὸ πᾶν συμπεριλαμβάνει καὶ ἐμπεριέχει ὁ Οἰκουμενισμός,**

«ὅστις συνάπτεται πρὸς τὴν ἀνανέωσιν καὶ τὴν Ἐνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ζύμης διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι συνεχῶς ἀναζητοῦν τὴν Ἐνωσίν των».

(Ἵγνρησία Πληροφοριῶν, ἀριθ. 9, Φεβρουάριος 1970, σελ. 10-11)

Εἰς τὴν Διάσκεψιν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς ἐν Ἀντὶς Ἀμπέμπα, ὁ Μητροπολίτης Γεώργιος Khodre ἀνέφερεν εἰς ἔκθεσίν του

στοιχεῖα συνάπτοντα τὴν Ἐκκλησίαν, κατὰ τινὰ τρόπον, μεθ' ὄλων τῶν θρησκειῶν. Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ Μητροπολίτης βλέπει τὴν ἐπίνοιαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔτι καὶ εἰς τὰς μὴ Χριστιανικὰς Θρησκείας, εἰς τρόπον, ὥστε κατὰ τὰς ἀντιλήψεις του, ὅτε κοινωνῶμεν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἐνούμεθα μεθ' ὄλων ἐκεῖνων, οὓς ὁ Κύριος περιπτύσσεται ἕνεκα τῆς ἀγάπης Του πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος («Εἰρηνικὸν» 1971, ἀριθ. 2, σελ. 191-202).

Ἴδου ποῦ ὀδηγεῖται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία! Κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν ὄψιν ἡ Κίνησις ἐκδηλοῦται μὲ ἀτέρμονας «*διαλόγους*», ἥτοι οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντιπρόσωποι εἰσέρχονται εἰς διαλόγους μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς καὶ τοὺς Ἀγγλικανούς, -οἵτινες ἐν συνεχείᾳ συνάπτουν διάλογον μετ' ἀλλήλων- μὲ Λουθηρανούς, ἑτέρους Διαμαρτυρομένους, ἔτι δὲ καὶ μετὰ Ἰουδαίων, Μωαμεθανῶν καὶ Βουδδιστῶν!

Μόλις προσφάτως, ὁ Ἐξαρχος τοῦ Πατριάρχου Ἀθναγόρου εἰς Βόρειον καὶ Νότιον Ἀμερικὴν Ἀρχιεπίσκοπος Ἰάκωβος, μετέσχε διαλόγου μετὰ τῶν Ἰουδαίων. Ὁμιλῶν, ἀνέφερεν ὅτι ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον γνωρίζει, εἰς οὐδεμίαν ἱστορικὴν περίοδον ὑπῆρξε τοιοῦτος «*θεολογικὸς διάλογος μετὰ τῶν Ἰουδαίων ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας*». Παρεκτὸς θεμάτων ἐθνικοῦ χαρακτῆρος,

«ἡ ὁμὰς συνεφώνησε νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Θείας Λειτουργίας μὲ Ἑλληνας Ὁρθοδόξους καθηγητὰς ἐπὶ τῷ τέλει ἀναθεωρήσεως τῶν Λειτουργικῶν κειμένων, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν ὁρολογίαν, δι' ἀποβολῆς ὑπαινιγμῶν ἢ ἀναφορῶν, ὡς πρὸς τοὺς Ἑβραίους καὶ τὸν Ἰουδαϊσμόν, ἔνθα οἱ ὑπαινιγμοὶ οὗτοι θεωρηθῶσιν ἀρνητικοὶ ἢ ἐχθρικοί».

(Religious News Service, January 17, 1972, σελ. 24-35)

Οὕτω πως ὁ Πατριάρχης Ἀθναγόρας καὶ οἱ ἄλλοι Οἰκουμενισταὶ δὲν θέτουσιν ὄρια εἰς τὰ σχέδιά των πρὸς ἔνωσιν μόνον μετὰ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ τῶν Διαμαρτυρομένων (Προτεσταντῶν), ἀλλὰ τὰ σχέδιά των περιέχουσι καὶ μεγαλυτέρας φιλοδοξίας.

Παρεθέσαμεν ἤδη αὐτὰς τὰς ἰδίας τὰς λέξεις τοῦ Πατριάρχου Ἀθναγόρου, «*ὅτι ὁ Κύριος ἐπιθυμεῖ, ἵνα ἡ Ἐκκλησία Αὐτοῦ ἢ Μία, Ὁρατὴ καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον, ὥστε ὁ κόσμος ὁλόκληρος νὰ περιβάλληται καὶ νὰ περιπτύσσεται ὑπ' Αὐτῆς*». Ἑλλην θεο-

λόγος καὶ πρῶν Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐλαυνόμενος ὑπὸ τοῦ ἰδίου οἴστρου καὶ ἐπικαλούμενος τὴν Οἰκουμενιστικὴν ἀντίληψιν περὶ Ἐκκλησίας, καταλήγει μὲ τὴν σκέψιν του εἰς τὰ αὐτὰ ἐπιδιωκόμενα ἀποτελέσματα. Συμφώνως πρὸς τὰς ἀπόψεις του, ὁ Θεὸς ἐκτείνει τὸ οὖς αὐτοῦ ἐφ' ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων πλασμάτων τῆς γῆς ταύτης, ὡς μελῶν τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας Του, χθές, σήμερον καὶ αὔριον, καὶ ὡς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ταύτης (Δελτίον «Τύπος», «Καλὸς Τύπος», Ἀθῆναι, Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1971).

Ἄν καὶ εἶναι προφανὲς εἰς πάντα κατέχοντα ἔστω καὶ στοιχειώδη γνῶσιν τῶν δογμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅτι τοιαύτη τις ἀντίληψις περὶ Ἐκκλησίας μεγάλως ἀντιφάσκει εἰς ἐκείνην τῶν Ἁγίων Πατέρων, εἶναι ἐν τούτοις ἀναγκαῖον ὅπως ἀνιχνεύσωμεν τὸ βάθος τῆς τοιαύτης ἀντιφάσεως.

Πότε καὶ ποῦ ὁ Κύριος ὑπεσχέθη ὅτι ὁ σύνολος κόσμος, θὰ ἦνοῦτο μὲ τὴν Ἐκκλησίαν; Τοιαύτη τις προσδοκία οὐδαμῶς διαφέρει τῆς χιλιαστικῆς ἐλπίδος, ἥτις ὡσαύτως οὐδὲν ἔχει ἔρεισμα ἐν τοῖς Ἱεροῖς Εὐαγγελίοις. Ἄπαντες οἱ ἄνθρωποι καλοῦνται εἰς σωτηρίαν, ἀλλ' ὅπωςδήποτε, οὐχὶ ἅπαντες ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν κλῆσιν ταύτην. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὠμίλησε περὶ τῶν Χριστιανῶν ὡς δεδομένων Αὐτῷ ἐκ τοῦ κόσμου (Ἰωάν. ιζ' 6). Δὲν προσπυχήθη δι' ἅπαντα τὸν κόσμον, ἀλλὰ δι' οὓς ἐδόθησαν Αὐτῷ ἐκ τοῦ κόσμου. Καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἅγιος Ἰωάννης διδάσκει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ κόσμος εὐρηνται ἐν συγκρούσει μετ' ἀλλήλων καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς Χριστιανούς, παροτρύνων αὐτοὺς λέγων: *«Μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐάν τις ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, οὐκ ἔστιν ἡ ἀγάπη τοῦ Πατρὸς ἐν αὐτῷ»* (Α' Ἰωάν. β' 15). Ἀναφορικῶς πρὸς τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ὁ Σωτὴρ εἶπεν, *«ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰσίν, καθὼς Ἐγὼ οὐκ εἰμι ἐκ τοῦ κόσμου»* (Ἰωάν. ιζ' 16). Ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς Ἀποστόλους ὁ Σωτὴρ, ἐπληροφόρησε τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ Αὕτη θὰ ἔχη κλυδωνισμὸν καὶ ἀνησυχίας καὶ ἐπεξήγησε πρὸς τοὺς Μαθητάς Του: *«εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος»* (Ἰωάν. ιε' 19). Εἰς τὰς Ἁγίας Γραφὰς συνεπῶς παρατηροῦμεν, ὅτι γίνεται σαφῆς διάκρισις μεταξὺ τῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν λοιπῶν τοῦ ἀνθρωπίνου

γένους. Ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς πιστοὺς ἐν Χριστῷ, διαχωρίζων καὶ διακρίνων τούτους ἐκ τῶν ἀπίστων, ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Πέτρος γράφει: *«Γένος ἐκλεκτόν, βασιλείον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περιποίησιν»* (Α΄ Πέτρ. Β΄ 9).

Κατ' οὐδένα τρόπον βεβαιούμεθα ἐκ τῶν Ἀγίων Γραφῶν περὶ τοῦ θριάμβου τῆς Ἀληθείας ἐπὶ τῆς γῆς, πρὸ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου. Οὐδεμία ὑπάρχει ὑπόσχεσις, ὅτι ὁ κόσμος θὰ μεταμορφωθῆ εἰς Ἐκκλησίαν, ἐνοῦσαν ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὡς οἱ ζηλωταὶ Οἰκουμενισταὶ πιστεύουν. Μᾶλλον αὐταὶ μᾶς προειδοποιοῦν, ὅτι ἡ θρησκεία θὰ ἐλαττωθῆ κατὰ τὰς ἐσχάτας ἡμέρας, καὶ οἱ Χριστιανοὶ θὰ διέλθωσι μεγάλας θλίψεις καὶ θὰ καταστῶσι μιστοὶ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη, διὰ τὸ Ὄνομα τοῦ Σωτῆρος καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (Ματθ. κδ' 9-12). Ἐνῶ τὸ ἅπαν ἀνθρώπινον γένος ἡμάρτησεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀδάμ, εἰς τὸν δεύτερον Ἀδὰμ Χριστόν, μόνον ἐκεῖνο τὸ τμήμα τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ἠνωμένον μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ὅπερ εἶναι *«γεγεννημένον ἄνωθεν»* (Ἰωάν. γ' 3-7). Καὶ ἐνῶ εἰς τὸν ὑλικὸν κόσμον ὁ Θεὸς *«τὸν ἥλιον Αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους»* (Ματθ. ε' 45), ἐν τούτοις ὁ Κύριος δὲν στέργει τὸ ἄδικον ἐν τῇ Βασιλείᾳ Αὐτοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπευθύνει πρὸς αὐτὸν τοὺς φοβεροὺς τούτους λόγους: *«Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς»* (Ματθ. ζ' 21). Ἀναμφιβόλως, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς αἰρετικούς, ὅταν λέγει: *«Πολλοὶ ἐροῦσι μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ: Κύριε, Κύριε, οὐ τῷ σῶ Ὄνόματι ἐπροφητεύσαμεν, καὶ τῷ σῶ Ὄνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν; καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς, ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς, ἀποχωρεῖτε ἀπ' Ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν»* (Ματθ. ζ' 22-23).

Τούτῳ τῷ τρόπῳ, ὁ Κύριος ἡμῶν ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς αἰρετικούς λέγων: *«οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς»*. Καὶ ὁμως, ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας, ἐπιχειρεῖ νὰ πείσῃ ἡμᾶς, ὅτι οἱ αἰρετικοὶ οὗτοι, *«δὲν ἦσαν ἀποκεχωρισμένοι ἐκ τῆς κοινωνίας καὶ ἐκ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ Μυστήριον τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ καὶ εἰς τὴν Θεάνθρωπον Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν»*.

Αὕτη εἶναι ἡ πίστις εἰς τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ὅλου ἀνθρωπίνου γένους, ἐντὸς τῆς νέας καὶ παγκοσμίου Ἐκκλησίας, ἥτις ἀποδί-

δει εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν τὸν χαρακτῆρα μιᾶς χιλιαστικῆς αἰρέσεως, καθισταμένης ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καταφανοῦς ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῶν Οἰκουμενιστῶν πρὸς ἔνωσιν τοῦ παντὸς ἐν τῇ συγχύσει μεταξὺ ἀληθείας καὶ πλάνης ὡς καὶ ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῶν πρὸς δημιουργίαν οὐχὶ μόνον μιᾶς νέας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἐνὸς νέου κόσμου. Οἱ προπαγανδισταὶ τῆς αἰρέσεως ταύτης, δὲν θέλουν νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ γῆ, καὶ πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐπ' αὐτῆς θὰ ἀναλωθῶσι ἐν τῇ ἡμέρᾳ, «ἐν ᾗ οἱ οὐρανοὶ ροιζηδὸν παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσεται...» (Β' Πέτρ. γ' 10-12). Λησμονοῦν ὅτι μόνον μετὰ τὴν συντέλεσιν πάντων τούτων, νέος οὐρανὸς καὶ νέα γῆ θὰ προκύψωσιν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ Ἀλήθεια θὰ προβάλη, ἐρχομένη ἐν μέσῳ τῆς δημιουργικῆς δυνάμεως καὶ τοῦ ρήματος τοῦ Θεοῦ καὶ οὐχὶ ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῶν ἀνθρωπίνων ὀργανισμῶν. Συνεπῶς αἱ προσπάθειαι τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν θὰ ἔδει νὰ μὴ κατευθύνωνται πρὸς τὴν δημιουργίαν ὀργανώσεων, ἀλλὰ νὰ καταστῶσι πολῖται τῆς Νέας Δημιουργίας μετὰ τὴν τελικὴν Κρίσιν, διὰ τῆς διαβιώσεως ἐναρέτου καὶ εὐσεβοῦς βίου ἐντὸς τῆς Μιᾶς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας. Ἐν τῷ μεταξύ, δραστηριότητες σκοποῦσαι τὴν δημιουργίαν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, μέσῳ μιᾶς ἀπατηλῆς ἐνώσεως διαφόρων ἑτεροκλήτων Ὁμολογιῶν, ἄνευ προσοχῆς καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ἀλήθειαν, διαφυλασσομένην μόνον ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, θὰ ὀδηγήσουν ἡμᾶς μόνον ἔξω καὶ μακρὰν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ δὴ, ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ Ἀντιχρίστου.

Δέον νὰ κατανοηθῆ, ὅτι αἱ συνθῆκαι, αἵτινες ἤγαγον τὸν Σωτῆρα νὰ διερωτηθῆ, ἐὰν κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσία Του θὰ εὑρισκεν ἀκόμῃ τὴν Πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνισχύονται οὐ μόνον ἀπὸ τὴν ἀπροσχημάτιστον ἐπέκτασιν τῆς ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἀπὸ τὴν διάδοσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς δὲν διεδόθη ἀνὰ τὸν κόσμον μέσῳ διαλόγων καὶ **συμβατικῶν ὑποχωρήσεων** μεταξὺ Χριστιανῶν καὶ ἀπίστων, ἀλλὰ διὰ τῆς μαρτυρίας τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς ἀπορρίψεως παντὸς ψεύδους καὶ πάσης πλάνης. Θὰ ἦτο δυνατόν νὰ λεχθῆ, ὅτι γενικῶς οὐδεμία Ὁρθησκεία διεκρηύχθη καὶ διεδόθη ποτὲ ἀνὰ τὸν κόσμον ὑπὸ ἀνθρώπων, οἵτινες ἀμφέβαλλον διὰ τὴν πληρότητα τῆς ἀληθείας

της. Ἡ νέα ὀρθολογιστικῶς διηρθρωμένη δῆθεν «Ἐκκλησία», ἥτις ἀνεγείρεται ἤδη ὑπὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν, εἶναι ὑφῆς καὶ φύσεως τοιαύτης, ὡς ἐκείνη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Λαοδικείας, δι' ἣν, εὐγλώττως ὀμιλεῖ ἡ Βίβλος τῆς Ἀποκαλύψεως. Τοῦτ' ἔστιν χλιαρά, μήτε θερμή, μήτε ψυχρά, ἔναντι τῆς Ἀληθείας. Καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν νέαν «Ἐκκλησίαν» ἀπευθύνονται οἱ λόγοι τοῦ ἀγγέλου πρὸς τὴν ἔκπαλαι Ἐκκλησίαν τῆς Λαοδικείας, ἐφαρμοζόμενοι σήμερον: *«οὕτως ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρός, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου»* (Ἀποκαλ. γ' 16). Συνεπῶς, ἐπειδὴ δὲν ἔχουσι δεχθῆ τὴν *«σώζουσαν Ἀγάπην»* καὶ ἀπεδέχθησαν εἰδός τι θρησκείας ἀναγεννώσης τὴν δῆθεν *«ἐκκλησίαν»*, ἐφαρμόζονται ἐν αὐτοῖς οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου: *«καὶ διὰ τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ ψεύδει, ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ ἀλλ' εὐδοκῆσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ»* (Β' Θεοσ. Β' 12).

* * *

Ἔνεκα πάντων τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων, τὰ σεβασμιώτατα μέλη τῆς Ἡμετέρας Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων, ὁμοθύμως συνεφώνησαν καὶ συναπεφάσισαν, νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸν Οἰκουμενισμὸν ὡς μίαν *ἐπικίνδυνον αἴρεσιν*.

Ἔχοντες παρατηρήσει ἐπὶ μακρὸν τὴν ἐξέλιξίν της, ἐπεφόρτισαν τὴν ἡμετέραν Μετριότητα, ὅπως κοινοποιήσῃ τὰς παρατηρήσεις ἡμῶν μεταξὺ πάντων τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον ἀδελφῶν ἡμῶν ὀρθοδόξων ἐπισκόπων.

Ἐν πρώτοις, αἰτούμεθα παρ' αὐτῶν, ὅπως δεηθῶσιν, ἵνα ὁ Κύριος διαφυλάξῃ τὴν Ἁγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς νέας ταύτης αἵρέσεως, διανοίγων τοὺς πνευματικοὺς ὀφθαλμοὺς πάντων ἡμῶν πρὸς κατανόησιν τῆς Ἀληθείας ἔναντι τῆς πλάνης. Εἴθε ὁ Κύριος ἡμῶν νὰ ἀξιώσῃ ἡμᾶς *νὰ διατηρήσωμεν τὴν Ἀλήθειαν εἰς τὴν καθαρότητα*, ἣν ἐνεπιστεύθη εἰς ἡμᾶς, νὰ ὀδηγήσωμεν δὲ τὸ Ποίμνιον εἰς τὴν πιστότητα πρὸς Αὐτὴν καὶ τὴν εὐσέβειαν.

Ἐν τέλει, δεόμεθα τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐνισχύῃ ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν εἰς τὸ νὰ εἶναι αὐτὸν ἀεὶ ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ τῇ καθαρότητι τῆς Πίστεως, ἥτις δέδοται ἡμῖν, πηγαίως, ἀδιαφθόρως καὶ ἀπαρχαράκτως, παρέχῃ δὲ ἡμῖν πᾶσι τὴν δύναμιν ποδηγητήσεως τοῦ

Ποιμνίου ἡμῶν ἐν τῇ εὐσεβείᾳ καὶ τῇ ὀρθῇ καὶ ἀπαρεγκλίτῳ
Ὁρθοδόξῳ Χριστιανικῇ Πίστει! **Γένοιτο!**

† Μητροπολίτης Φιλάρετος
Προκαθήμενος τῆς Ὑπερορίου Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας

Νέα Ὑόρκη, Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ 1972

(*) Βλ. **Καλλινίκου Ἱερομονάχου Ἀγιορείτου** (ἐπιμελ.), Ὁρθόδοξος Μαρτυρία
– Ἀντιοικουμενιστικὰ κείμενα..., σελ. 40-61, Ἅγιον Ὄρος – Ἀθῆναι 1985. *St.
Nectarios Educational Series*, Seattle, Wash, No 61· περιοδ. «Ἅγιος Ἀγαθάγγελος»,
Δεκέμβριος 1978. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

3Θ/Z/AΦ/2/γ/5-18.11.2005